

Alastair Crooke, Strategic Culture: PLÁČ PRO ZÁPAD

- CZ24 News | 8. září 2023

USA/EU: Michael Anton, bývalý poradce amerického prezidenta pro národní bezpečnost, nám předkládá toto přirovnání k dnešní situaci USA a Evropy:

„20. září 1911 se RMS Olympic – sesterská loď nešťastného Titaniku – srazila s křižníkem královského námořnictva HMS Hawke, přestože obě plavidla plula nízkou rychlostí a byla ve vzájemném vizuálním kontaktu – po dobu 80 minut. „Bylo to,“ píše námořní historik John Maxtone-Graham, „jedno z těch neuvěřitelných sblížení za plného denního světla na klidném moři na dohled od pevniny, kdy dvě normálně fungující plavidla bezstarostně plují k místu srážky – jakoby byla zhyponotizována“.

Zdá se, že i my směřujeme k podobnému bodu srážky, s vyhlídkou na srážku na dohled – a to stejně zřejmou, jako byla onoho dne v roce 1911. Stejně tak naše vládnoucí třída není pro změnu kurzu. Musí chtít tento úder -nebo snad považují armagedon srážky za konečný osud, který má zajistit cestu k triumfu „spravedlnosti“.

Jistě, současný okamžik je temně definován jako okamžik vážných hospodářských předtuch, které koexistují s náladou politické bezvýchodnosti. Stále více lidem na Západě je jasné, že s „ukrajinským projektem“ se něco strašně pokazilo. Sluníčkové předpovědi a prognózy jistého vítězství se nenaplnily a místo toho Západ čelí realitě krvavé oběti statisiců ukrajinských mužů své fantazii rozčtvrceného Osirise. Západ neví, co má dělat. Potácí se kolem a vypadá ztraceně.

Celá ta šlamastyka se někdy vysvětluje jako důsledek chybné kalkulace západních elit. Situace je však mnohem horší: Je to tak zjevné, že není třeba říkat nic víc.

Dysfunkce Západu je mnohem hlubší než jen situace kolem projektu Ukrajina. Je naprosto všude. Veřejné i soukromé instituce, zejména ty státní, mají potíže s tím, aby něco udělaly; vládní politiky

připomínají narychlo sestavené seznamy přání, o nichž každý ví, že budou mít jen malý praktický dopad. Proto mají politici novou prioritu: „neztratit kontrolu nad vyprávěním“.

Linie Hartmuta Rosy: Zejména výstižný se zdá být „frenetický klid“.

Jednoduše řečeno, jsme sevřeni v nové iteraci politiky roku 1968. Americký komentátor Christopher Rufo k tomu poznamenává,

„Jako bychom prožívali nekonečnou recidivu: Strana černých panterů se znovu objevuje jako hnutí Black Lives Matter; pamflety Weather Underground se propírají v akademické práci; marxisticko-leninští partyzáni vyměňují své banderovce a stávají se manažery elitářsky vedené revoluce v mravech a chování. Ideologie a narativ si udržují pozici žárlivého hegemonu“.

Herbert Marcuse v roce 1972 možná předčasně prohlásil, že revoluce roku 1968 zemřela. Ačkoli i ke konci tohoto roku byl patrný odpor voličů, kteří odevzdávali své hlasy Richardu Nixonovi, jenž sliboval obnovení práva a pořádku. No, Nixon byl řádně „odstraněn“ – a ideologie roku 1968 postupně ožila:

„Levicoví aktivisté dnes vzkřísili bojovnost a taktiku 60. let – radikální hnutí se instancují, organizují demonstrace a k dosažení politických cílů využívají hrozbu násilí. V létě 2020 vedlo hnutí Black Lives Matter protesty ve 140 městech. Mnohé z těchto demonstrací se staly násilnými – největší erupce levicových rasových nepokojů od konce 60. let 20. století,“

píše Rufo.

„Východiskem je správné vnímání současného stavu v Americe. Hořkou ironií revoluce z roku 1968 je, že dosáhla ‘úřadu’ – ale neotevřela žádné nové možnosti... Zdánlivě plošné ovládnutí hlavních institucí – veřejného školství, univerzit, vedení soukromého sektoru, kultury a stále více i vědy – levicí způsobuje, že se současné bojiště jeví jako ohromující“.

Levice však spíše „uzavřela hlavní společenské instituce do dusivé ortodoxie ... Ačkoli nashromáždila značné administrativní výhody, nedokázala přinést výsledky“. Máme tu intenzivní politickou a kulturní polarizaci, která koexistuje s pocitem uvěznění ve stagnaci. Veřejný život je v útlumu a s „krizí“ jako normou se mainstreamová politika stále více přibližuje staré evropské neřesti nihilismu.

To, co odlišuje – co deformuje – vyprávění dnešních intelektuálních potomků roku 1968, je jejich naléhání, aby už nešlo jen o určování a kontrolu narativu, ale aby se kulturní válka asimilovala do osobního souboru hodnot každého jednotlivce. A dále jim nařizovat, aby jako jednotlivci tuto ideologii odráželi ve svém každodenním jednání a jazyce – jinak jim hrozí zrušení. To znamená plnou kulturní válku.

Dnešní mistrovské znaky „systémového rasismu“ a „bílých privilegií“ spolu s dnešními právy na identitu, diverzitou a transgenderem rozděluje USA mezi dvě normy identity: Republika“, tedy revoluce z roku [1776](#), versus revoluce z roku 1968.

Také v Evropě existuje hluboká schizofrenie: Na jedné straně se davoská elita hlásí k narativu, podle

něhož byla minulost Evropy v zásadě rasistickou koloniální nadvládou. A že to vyžaduje, aby veřejné i soukromé subjekty nabídly nápravu historických aktů diskriminace a kolonialismu – což je názor, který ukládá všem Evropanům povinnost: „zavázat se k rozmanitosti, ochraně identit – a radikální spravedlnosti“.

Co se však nepřiznává a o čem se otevřeně nediskutuje, je hluboká změna, která Evropu proměňuje: Ať se nám to líbí, nebo ne, Evropa není taková, jakou jsme si ji představovali. Není to Evropa francouzské „Paříže“, italského „Říma“ nebo britského „Londýna“.

To je stále – a je to komerčně využíváno – jako užitečná „turistická vize“ Evropy. Skutečnost je však taková, že Evropa se rychle stává zemí, kde rodilí občané směřují k tomu, aby se stali menšinou mezi menšinami: Co je dnes „Francie“, je sice aktuální, ale nezodpovězená otázka.

Mnozí si možná řeknou: „Proč ne“? Problém je však v tom, že se o tento výsledek záměrně usiluje – tajně, bez upřímnosti a bez konzultací. Evropané, kteří zažili dřívější cykly dobývání (ať už Mongoly, Turky nebo Rakušany) a přežili díky udržování trvalého pocitu identity, vidí, že tato identita je záměrně de-stabilizována a jejich kultura rozpuštěna – aby byla nahrazena nevýrazným jazykem evropských hodnot, který prosazuje Brusel.

Není podstatné, zda je tento posun „dobrý“ nebo „špatný“. Neboť, bez obalu řečeno, tento problém Evropu rozmetá na kusy, protože její ekonomika se hroutí a obrovské prostředky věnované migrantům se stávají palčivým tématem. Nikdo však neví, jak z polévky identity, kterou se Evropa stala, stabilizovat pocit evropské identity.

Ve skutečnosti „řešení“ možná ani není možné – vzhledem k nekonečnému omílání „bílé“ rasové kriminality. Ať už je to opodstatněné, nebo ne, změnilo se to v „čarodějnický var“ nenávisti. Důsledky jsme viděli v Paříži a v dalších francouzských městech během letošního léta.

Zásady velké části evropské společnosti nejsou zaměřeny na nějaký vznešený, svět formující projekt „sociálního inženýrství“ morální nápravy, ale na ochranu prostých hodnot a institucí běžného občana: rodiny, víry, práce, komunity, země.

To je evropská „kulturní válka“ – americká je příbuzná, ale má své vlastní charakteristiky.

Charles Lipson píše v (americkém vydání) The Spectator :

„Je těžké neplakat nad republikou, protože důvěra v naše instituce se hroutí – a hroutí se z dobrých důvodů. Jednoduše řečeno: naše národní správa je v troskách – a veřejnost to ví. Ví také, že problémy přesahují rámec stranické politiky a konkrétních vůdců a zahrnují i jejich pomahače, média a základní instituce vymáhání práva“.

„Nevědí však, jak obnovit alespoň zdání integrity politického systému, který velmi ztěžuje zablokování udržení nominace úřadujícího prezidenta, jako je Joe Biden, nebo nominace jiného kandidáta, jako je Donald Trump, kterého podporuje silně angažovaná menšina stranických aktivistů.“

Stálý stav to dal jasně najevo, píše Michael Anton,

„že nemohou a nechtějí, pokud tomu mohou pomoci, připustit, aby se Donald Trump stal znovu prezidentem. Ve skutečnosti to dali jasně najevo v roce 2020 v řadě veřejných

prohlášení. Pokud to tehdy cítili tak silně, představte si, jak se cítí nyní. Ale nemusíte si to představovat: říkají vám to každý den. Říkají, že 45. prezident je doslova největší hrozbou, které dnes Amerika čelí – větší než Čína, než naše hroutící se ekonomika, než naše rozpadající se občanská společnost“.

No, ta „Trumpova základna“, na kterou Lipson odkazuje, se ani nehne. A nejen to, není to jen „Trumpova základna“ – získává totiž širší podporu, neboť dnešní kontrarevoluce není jen kontrarevolucí trumpismu; nebo kontrarevolucí třídy proti třídě; ale spíše kontrarevolucí, která „probíhá na nové ose občan versus ideologicky řízený stát“. Glenn Greenwald s tím souhlasí,

„Relevantním měřítkem nyní není levice versus pravice. Je to anti-establishment versus pro-establishment“.

Konečnou ambicí není nahradit novou „univerzální třídu“ – dědice kulturní revoluce 60. let; spíše se snaží obnovit základní princip národa „vláda občana proti státu“, který byl základem k americké revoluci v roce 1776.

Tato „základna“ se účinně nehýbe, protože v konečném důsledku protitrumpovská hysterie není o Trumpovi – jak [tvrdí](#) Michael Anton, sám bývalý pracovník Bílého domu:

„Režim nemůže připustit, aby byl Trump prezidentem ne kvůli tomu, kdo je (i když to drásá), ale **kvůli tomu, kdo jsou jeho stoupenci**“.

„Stížnosti na povahu Trumpa jsou jen zástupnými námitkami proti povaze jeho základny“.

Této třídě nelze dovolit, aby realizovala své preference, a to kvůli povaze toho, kdo jsou; a hlavně proto, že právě jejich povaha jim diktuje, co chtějí, aby se stalo, dodává Anton.

Vládnoucí třída, píše Anton, jistě upevní „základnu“ -.

„tím, že bude stále radikálnější, nenávislnější a neschopnější. Znovu a znovu ukazují, že v nich není žádná umírněnost. Nedokážou polevit ani o míli za hodinu, a to ani tehdy, když je zmírnění jejich jasným zájmem. Zda je k tomu vedou požadavky jejich základny, jejich vlastní vnitřní přesvědčení, nebo nějaká nadpřirozená síla, to bych nedokázal říct.“

„Co se stane potom? Inu, slovy „Transition Integrity Project“, kolektivu napojeného na Sorosovu síť, který v roce 2020 rozehrál svou strategii, jak zabránit Trumpovu druhému funkčnímu období, by se z klání [nakonec] stal „pouliční boj – a ne právní bitva“. Opět „jejich slova“, nikoli moje. Dovolte mi však [Michaelu Antonovi], abych [to, co] říká, přeložil: [Můžeme očekávat opakování] letních nepokojů z roku 2020, ale v řádově větším měřítku: A nebudou odvolány, dokud nebudou jejich lidé v Bílém domě v bezpečí“.

Budou lidé plakat pro Západ? Ne ...

AUTOR: Alastair Crooke

[ZDROJ](#)

Překlad: zvedavec.news